

Eusebiu Camilar

ANUL
INTERNĂTIONAL
AL COPILULUI
1979

LISIMACHOS ȘI DROMICHETES

EDITURA ION CREANGĂ

**Eusebiu
Camilar**

**LISIMACHOS
ȘI DROMICHETES**

(text prescurtat)

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREȘTI — 1979

După cum tot scrierile mărturisesc, dacia cu o mână țineau plugul, cu cealaltă sapa! Erau neîntrepuți arcași. Ca ploaia curgeau săgețile lor otrăvite în venin de viperă! După cum se spune în cărți, și îndeosebi după cum spune Herodot, ei credeau că sufletul nu are moarte:

Vor fi văzut cotropitorii, de bună seamă, ciudata săgetare a furtunilor, unul din cele mai grandioase spectacole ale antichității. Cum se arătau furtunile din depărtările mării sau

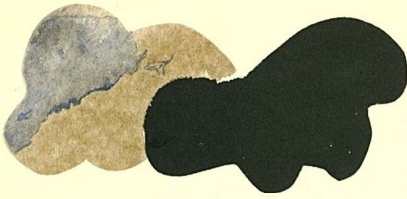

dinspre munți, arcașii, dacii se strîngeau într-o alcătuire compactă. La un semn porneau strigătele împotriva furtunii! Din arcuri țîșneau mii și mii de săgeți, pierzîndu-se în înălțimea văzduhului, amestecîndu-se cu trăsnetele, cu fulgerele și cu

bubuiturile tunetelor! Așa credeau ei că-l ajută pe marele Gebeleizis, zeul seninătății și luminii, să biruiască în lupta cu întunericul!

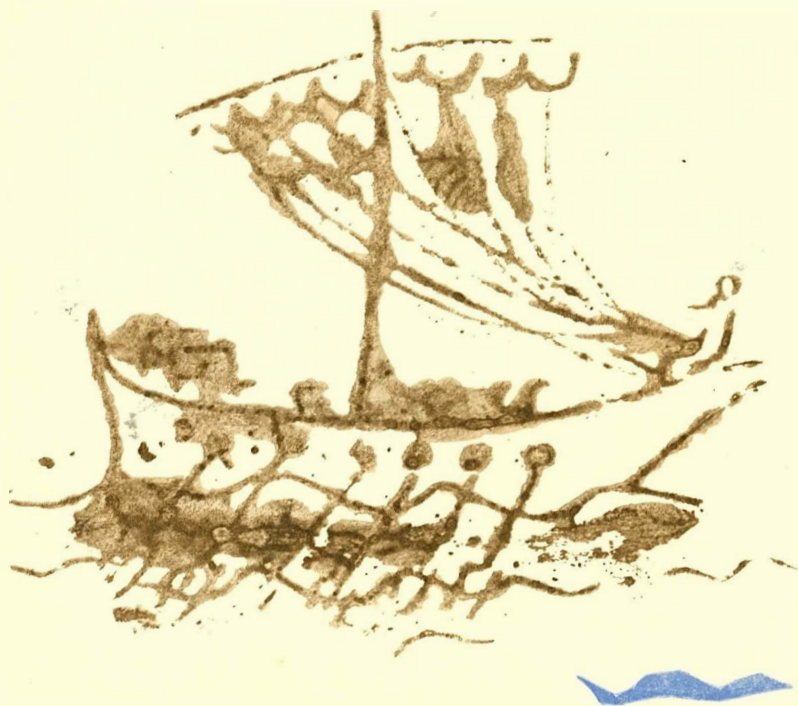

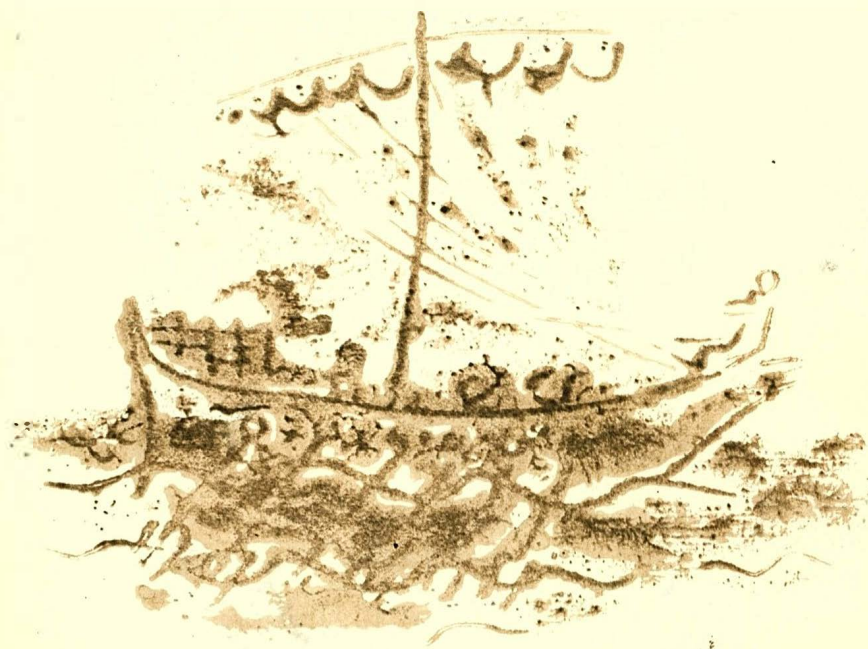
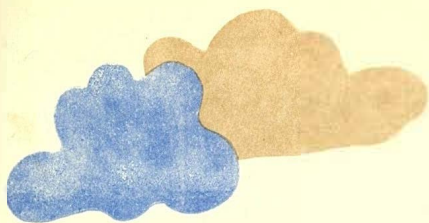
Cînd dacii aveau de trimis solie către Zamolxis, de obicei se alegea feciorul cel mai frumos, și era aruncat în sus în așa fel, încît să cadă drept în sulile ridicate! Cel ce nu pieria

la prima aruncare, era izgonit din obște, căci se credea că marele zeu n-a vrut să-i dea intrare și loc în împărăția vieții fără sfârșit.

Disprețul de moarte al dacilor era uimitor și-i făcea de neînvins!

Istrul, fluviul cel mare, era drumul din milenii al negoțului. Se spune că expediția Argonauților n-ar fi mers să caute lina

de aur numai la legendara Colhida, în Caucaz, ci ar fi apucat în sus, pe Istru și prin alte râuri, către inima Daciei, poate la Abrutus, și că s-ar fi înapoiat prin Adriatica.

Odată, s-a stropșit asupra Daciei un cotropitor îngîmfat, Lisimachos al Macedoniei. Dacii viețuiau în liniște și muncă, fără să poftască să-și arunce venin din ochi peste hotar străin.

A fost zdrobit Lisimachos, iar fiul său, Agatocles, prins în luptă. Comandantul dac Dromichetes l-a trimis însă pe Agatocles înapoi acasă, părintelui său, deși acesta îi pustiise țara. Ba, la ducere, l-a încărcat cu daruri nenumărate.

Drept aceea, îngîmfatul Lisimachos a adunat și mai tare oaste, o sută de mii de oameni! Iar s-a repezit asupra dacilor! De data asta însă și dacii s-au gîndit la străbunii și la strategia lor! Au dat și ei foc semănăturilor! Au astupat și ei fîntînile sau

le-au otrăvit! Oștile cotorpirii piereau urmărind zadarnic pilcuri răzlețe! După un timp, ajunsă la capătul puterii și răbdării, inima lui Lisimachos crăpa! Însă, pe cînd se pregătea poate să-și ia tălpășița peste Istru, dacii lui Dromichetes, ca din pămînt, au răsărit! L-au înconjurat! L-au supus ascuțișului nimicirii!

Lisimachos și-a plecat trufia!

Și-a întins repede brațele să primească lanțul sclaviei!

Însă Dromichetes i-a zîmbit.

L-a petrecut chiar, la cetatea Helis.

L-a poftit la masă...

Mirat se uita Lisimachos, mai mirate se uitau căpeteniile
lui!

Și s-a întins, în cetatea Helis, pe malul Istrului, la umbră,
întîi o masă aleasă, cu farfurii de aur. Și s-au adus și linguri
de aur.

Macedonenii și-au făcut ochii mai mari, cînd bucătarii și paharnicii au prins a căra mîncăruri rare și vinuri scumpe. Se uitau mai mirați cum alături de masa lor se întindea o masă simplă de lemn, cu străchini de lemn. Lîngă pocalele de lemn s-au adus vase de lut ars pline cu apă. Ca bucate, au fost aduse doar dăraburi de pită...

— Poftim și ospățați! a dat cuvînt Dromichetes către Lisimachos, arătîndu-i masa cea scumpă.

S-au așezat năvălitorii la masa scumpă! Dromichetes și ai săi la cea săracă.

Și pe cînd macedonenii cărau la gură mîncărurile și băuturile, Dromichetes s-a ridicat și a cuvîntat astfel:

— Binevoiește, Lisimachos, părinte al meu, și spune-mi: care din aceste două mese e mai bogată: a noastră sau a voastră?

— De bună seamă că a noastră! a dat Lisimachos răspuns, neînțelegînd tilcul.

— Dacă-i așa, bunule părinte, binevoiește și-mi răspunde la altă întrebare: dacă masa voastră e mai bogată, ce căutați

în sărmanul pământ al dacilor? De ce nu vă mulțumiți cu bogăția voastră? De ce veniți și ne stricați sărmanele câmpii și așezări? O, părinte al meu, îmi poți da răspuns la întrebarea asta?

Lisimachos a înghițit în sec. Și-a plecat în jos obrazul bine biciuit cu acest cuvînt. S-a ridicat. Și-a cerut iertare. A făgăduit că niciodată nu va mai cotropi pămînturi. Ba, după cum arată scrierile, i-ar fi înapoiat lui Dromichetes cetățile luate la năvălirea dintii! Alte cărți spun că s-au și înnemurit, Dromichetes luînd de soață pe fata lui Lisimachos.

Așa a pățit îngîmfatul, cînd a trecut Istrul a doua oară!

în sărmanul pământ al dacilor? De ce nu vă mulțumiți cu bogăția voastră? De ce veniți și ne stricați sărmanele cîmpii și așezări? O, părinte al meu, îmi poți da răspuns la întrebarea asta?

Lisimachos a înghițit în sec. Și-a plecat în jos obrazul bine biciuit cu acest cuvânt. S-a ridicat. Și-a cerut iertare. A făgăduit că niciodată nu va mai cotropi pământuri. Ba, după cum arată scrierile, i-ar fi înapoiat lui Dromichetes cetățile luate la năvălirea dinții! Alte cărți spun că s-au și înnemurit, Dromichetes luînd de soață pe fata lui Lisimachos.

Așa a pățit îngîmfatul, cînd a trecut Istrul a doua oară!

